

Kappróðrar-venjari

Hjalmar Joensen hevur gjørt annað enn at spælt fótibólt, skrivað nevndarbrøv og tosað í telefon. Hann hevur eisini verið kappróðrarvenjari! Tað var í 1964.

— Tað var av tilvild. Genturnar á Erlu Kongsdóttir róptu á meg ein dagin tær lógu út fyri og spurdu, um eg kundi venja tær. Eg svaraði, at tað hevði eg ikki skil fyri; men ikki veit eg, eg fór so at venja tær...

Venjingin byrjaði stutt fyri Norðoyastevnu, har Erla gjordist nummar try. Fuglafjarðargentur fingi blóð á tónna og vandu døgliga.

— Tær vandu næstan hvønn morgun klokkan hálvum sjey og so aftur á kvöldi. Tá bedingsmennirnir komu til arbeiðis, lögdu tær at landi aftaná venjing og so drógu tær báttin. Og so aftur at venja aftaná arbeiðstíð.

— A Jóansøku — tað var suðuri í Vági ein ódnardag — gjordust tær nummar eitt, og eg var heilt imponeraður av teimum, sum tær toku seg burturur hinum báttinum.

A Varmakeldu gjordist Erla Kongsdóttir nummar tvey aftaná Skurðan, á Ólavssøku nummar eitt við 8-10 bátslongdum, og 16. aug. gjordust tær Føroyameistarar. Hetta var fyrstu ferð FM varð rogvíð, tað var á Tvøroyri. — Tær vóru óferar, sigur Hjalmar, og tú kennir á honum, at hann hevur ein serligan tokka til hesar róðrargenturnar. — Pínadoy, mást tú seta bilætið av teimum í, Ólavur!

Ikki bara stuttligt

Tiggjumannafarið Fuglfirðingur hevur eisini havt goð úrslið. Tað var í 1968. Men tað hevði eina meira dramatiska forsogu, sambært Hjalmar. Fuglfirð-

ingur hevði luttkið í kappróðri í fleiri ár, men altíð verið aftastur ella millum teir aftastu.

Læraraskulanaemingar spurdu á vetri 1966-67, um teir kundu læna báttin komandi summar. Plakat var sett upp, at høvdu fuglfirðingar ikki givið boð innan fjúrtan dagar at teir vildu manna báttin, so fingi læraraskulanaemingarnir endaliga og bindandi tilsogn um báttin.

— Tað varð ikki væl upptikið. Tað var ein ógilig reaktion. Tað var so gálið, at fleiri toku í bringuna á mær: Hjalmar, tú manst hava óluksálaga góðar nervar og so úteftir. Men eg segði teimum, at har vendist ikki aftur.

Einki svar kom frá róðrarfólkunum í bygðini og tiskil fór bátturin til Havnar. Tá fuglfirðingar sóu, hvussu væl tað gekst nøkrum skulanaemingum í Havn, toku teir sær um reiggj. Aftaná Jóansøku kravdu teir at rogvá báttin og lógu frammarlaga bæði á Varmakeldu og á Ólavssøku. A FM-róðrinum á Skálafirði tann 13. aug. vunnu teir feroyma-meistarateitið og endurtóku kynstrið árið eftir, meðan teir í 1969 máttu luta fyri Skálabáttinum.

— Aftaná hesi try goðu ári minkaði ahugin fyri kappróðrinum, men søgan

Manningin á Fuglfirðing 1968. Aftast frá vinstri: Ólavur Kristiansen, Edvin Tofftegaard, Hans Olaf Joensen, Finnboji Midjord, Jimm Nón, Bergur Poulsen og Kári Johannesen. Fremst: Bergtórur Joensen, Elias Jacobsen, Per Hansen og Napoleon Joensen

sigur eitt sindur um, hvat skuldi til, sigur Hjalmar, og leggur afturat: — Og so er hon eisini eitt dømi um, at tað ikki bara er stuttligt at vera uppi í felagsarbeiði.

Blóðroynd av dómáranum, takk!

Dómarastarvið er eisini eitt starv, sum kann vera meira og minni takksamt, og hetta starv hevur Hjalmar eisini roynt. Og hann hevur upplivið, har tað ikki hevur verið so omakaleyst at vera dómari, sum hjá Herlufi Berthelsen á sinni.

— Tað var ein meistardeildardystur og eg dømdi brotsspark til heimalið beint fyri leiklok. Støðan var 0-0. Ógvuslig mót-mæli frá utiliðnum og stóru ruðuleiki. Eg segði teimum so, at fekk liðið ikki møguleika at skjóta, so varð dysturin avblástur í úrtíð. So varð skotið,

Hjalmar Joensen í leiklutinum sum stóringsmaðurin Guðbrandur Guðbrandsson í sjónleikinum «Hjá Dalabøndrum». Ingi bjørg í sjónleikinum varð leikt av Hildigard Rustin. Myndin er frá 1956. Sigmund Petersen málaði pallin.

Hvat nú?

Hóast Hjalmar er farin úr nevndini, kvettur hann ikki sambandið við IF. Helst fer hann at veita ein beina av og á, og askoðari verður hann trúgvur, eingin ivi um tað.

Men um tað verður nakad fast...? Ta ferðina í 1951, tá hann friggjaði við ullarposanum á sjónleikarpallinum í dansstovuni lovaði hann, at hetta skuldi hann ikki gera aftur. Leikurin var tann hjá Mourits Mohr og Johannes Lindberg «Mongum brestur ætlan». Og soleiðis er tað jú so mangan, at ætlanin brestur.

— Eg hevði ikki fyrt fyri at farið upp á pall í dag, varð eg biðin.

— Vit báðir, formaðurin og eg, fóru so aftaná oman til teirra. Formaðurin segði teimum, at eg hevði einki imoti eini blóðroynd. Ikki veit eg, tá teir komu eftir, at eg tok teir uppá orðið, tá bakkaðu teir.

Mynd frá IF-dysti í 1979. IF vann 2-4 á HB í Havn. A myndin er m.a. Óve Joensen, málverjin, sonur Hjalmar. 1979, tá IF gjordist feroymameistari, er eitt tað minnikasta frá IF-tíð minni

Mynd av fótibóltsliði hjá IF. Myndin er tikin aftaná ein dyst niðri á keiðinum í 1953. Aftast frá vinstri: Poul Eliassen, Gordon Midjord, dómari, Hjalmar Joensen, Griis Ellingsgaard og Esbern Thomsen. Fremst: Pall Olsen, Johannes O. Jacobsen, Jógvan Thomsen, Kaj Johannesen og Hogni Jøkladal